

Wtorek 12 kwiecień 2005

Ocena

32. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Komisji zmierzające do tego, aby kontrola wewnętrzna spełniała większość norm; wyraża jednak niepokój dotyczący tego, że Komisja z powodu ograniczonych możliwości nie jest w stanie wypełnić normy 23 kontroli wewnętrznej dotyczącej oceny; zwraca się do Komisji z prośbą o przedstawienie sprawozdania na temat tego, w jaki sposób zamierza ona zapewnić, aby ocena była realizowana właściwie, oraz o poinformowanie go, od kiedy będzie ona w stanie wypełnić tę normę.

Terminy

33. zachęca Komisję do przedłożenia – a Radę do przyjęcia – następującego projektu zmiany pierwszego zdania art. 119 ust. 1 rozporządzenia finansowego:

„Do dnia 30 czerwca roku N +2 Parlament Europejski, po otrzymaniu zalecenia Rady, która podejmuje decyzję kwalifikowaną większością głosów, udziela Komisji absolutorium z wykonania środków EFR za rok budżetowy N, którymi zarządza zgodnie z art. 1 ust. 2.”

P6_TA(2005)0115**Milenijne Cele Rozwoju (MDG) *****Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie roli Unii Europejskiej w osiągnięciu Milenijnych Celów Rozwoju (MDG) (2004/2252(INI))**

Parlament Europejski,

- uwzględniając Deklarację Milenijną Narodów Zjednoczonych z dnia 8 września 2000 r., ustanawiającą Milenijne Cele Rozwoju (MDG) jako kryteria ustanowione wspólnie przez wspólnotę międzynarodową w celu eliminacji ubóstwa,
- uwzględniając kolejne Raporty o Rozwoju Społecznym sporządzane przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju,
- uwzględniając Raport Konferencji Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD) – Najbardziej Rozwinięte Państwa 2002: Wyjście z pułapki ubóstwa,
- uwzględniając coroczne raporty Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie wdrażania Deklaracji Milenijnej Narodów Zjednoczonych, z których najnowsze pochodzą z dnia 27 sierpnia 2004 r.,
- uwzględniając raporty sporządzane przez Zespół Zadaniowy ONZ ds. Projektu Milenijnego, pod kierownictwem profesora Jeffreya Sachsa „Inwestowanie w rozwój: Praktyczny plan realizacji Milenijnych Celów Rozwoju”,
- uwzględniając corocznie publikowany przez UNICEF raport dotyczący sytuacji dzieci na świecie oraz Konwencję Praw Dziecka ONZ z 1989 r.,
- uwzględniając deklaracje końcowe i konkluzje konferencji międzynarodowych, w szczególności Międzynarodowej Konferencji Finansowania Rozwoju (Monterrey, 2002 r.), Światowego Szczytu Zrównoważonego Rozwoju (Johannesburg, 2002 r.), trzeciej Konferencji Narodów Zjednoczonych na temat Najbardziej Rozwiniętych Państw (Bruksela, 2001 r.), IV Konferencji Ministerialnej Światowej Organizacji Handlu (Doha, 2001 r.), Międzynarodowej Konferencji na Rzecz Ludności i Rozwoju (ICPD) (Kair, 1994 r.), Specjalnej Sesji Zgromadzenia Ogólnego NZ z 1999 r. mającej na celu przegląd działań na rzecz osiągnięcia celów konferencji kairskiej („Kair + 5”), oraz Światowego Forum Edukacyjnego (Dakar, 2000 r.),
- uwzględniając zastrzeżenia narodowe wyrażone przez Państwa Członkowskie UE w deklaracjach końcowych i wnioskach z wyżej wymienionych konferencji,

Wtorek 12 kwiecień 2005

- uwzględniając zobowiązania podjęte przez UE na w trakcie Rady Europejskiej w Barcelonie w marcu 2002 r., przed konferencją w Monterrey,
  - uwzględniając artykuły 177-181 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską oraz artykuły III-316 do 318 i III-321 Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy,
  - uwzględniając Raport Komisji Europejskiej w sprawie „Milenijnych Celów Rozwoju 2000-2004” (SEC (2004)1379),
  - uwzględniając oświadczenie Rady i Komisji z dnia 20 listopada 2000 r. w sprawie polityki rozwoju Wspólnoty Europejskiej,
  - uwzględniając konkluzje Rady ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC) z 22-23 listopada 2004 r.,
  - uwzględniając Komunikaty przewodniczącego Komisji Europejskiej w porozumieniu z wiceprzewodniczącą Wallström „Cele strategiczne 2005 – 2009: Europa 2010: Partnerstwo dla odnowy Europy. Dobrobyt, solidarność i bezpieczeństwo” oraz „Program pracy Komisji na 2005 rok”,
  - uwzględniając komunikat Komisji dotyczący projektu decyzji Rady w sprawie przyjęcia stanowiska Wspólnoty w Radzie Ministrów UE-AKP dotyczącego zawarcia porozumienia w sprawie wszystkich specjalnych pożyczek krajów AKP, najbardziej zadłużonych krajów świata i krajów najsłabiej rozwiniętych, pozostałych po pełnym zastosowaniu mechanizmów zmniejszenia zadłużenia wobec najbardziej zadłużonych krajów świata COM(2001)0210, oraz swoją rezolucję z dnia 25 kwietnia 2002 roku ⁽¹⁾,
  - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 13 stycznia 2005 r. w sprawie umorzenia długów krajów rozwijających się ⁽²⁾,
  - uwzględniając zobowiązanie do zmniejszenia liczby głodujących o połowę do roku 2015, przyjęte na Światowym Szczycie Żywnościowym w 1996 r.,
  - uwzględniając artykuł 45 Regulaminu,
  - uwzględniając raport Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A6-0075/2005),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska dostarcza ponad 50 % globalnej pomocy rozwojowej oraz zważywszy, że we wrześniu 2000 r. Państwa Członkowskie UE oraz Przewodniczący Komisji podpisali Deklarację Milenijną, a w grudniu 2001 r. Zgromadzenie Ogólne ONZ zatwierdziło Milenijne Cele Rozwoju,
- B. uznając, że Milenijne Cele Rozwoju, które podkreślają wysiłki zmierzające do wykorzenienia ubóstwa, muszą być rozpatrywane jako część szerszego programu promocji zrównoważonego rozwoju, sprawiedliwości, słuszności, zarządzania i państwa prawnego,
- C. zgodnie z Raportem UNCTAD z 2002 r. w sprawie Najsłabiej Rozwiniętych Państw, liczba ludzi żyjących w skrajnym ubóstwie zwiększyła się ponad dwukrotnie przez ostatnie 30 lat, rosnąc ze 138 milionów w latach sześćdziesiątych do 307 milionów w latach dziewięćdziesiątych. Jeśli obecne trendy utrzymają się, liczba ludzi żyjących za mniej niż 1 dolara dziennie wzrośnie z 307 milionów do 420 milionów do roku 2015,
- D. działania przeciwko ubóstwu wymagają przede wszystkim radykalnej zmiany polityki zarówno w krajach uprzemysłowionych, jak i rozwijających się, w celu podjęcia działań wobec strukturalnych przyczyn ubóstwa, włączając w to nieuczciwe zasady handlu międzynarodowego, trudne do spłacenia przez kraje rozwijające się długi wobec międzynarodowych instytucji finansowych oraz niesprawiedliwy rozdział bogactwa,
- E. uznając, że osiągnięcie Milenijnych Celów Rozwoju oznacza podwojenie bieżącej kwoty pomocy i utrzymywanie jej na tym poziomie przez co najmniej dekadę,

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 E z 5.6.2003, str. 167.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2005)0008.

Wtorek 12 kwiecień 2005

- F. uznając równoczesne wysiłki mające na celu ustalenie dodatkowych nowatorskich źródeł finansowania, a zarazem uznając, że jakość i zawartość pomocy są równie istotne,
- G. żałując, że dwie trzecie krajów rozwijających się wydaje więcej na obsługę długu, niż na podstawowe usługi socjalne,
- H. uznając, że wiele poważnie zadłużonych krajów potrzebuje 100 % umorzenia długów i powinno wejść w rok 2015 bez zadłużenia,
- I. mając na uwadze, że Przegład Eksperscki Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju/Komitetu Pomocy Rozwojowej z 2002 r. skrytykował Wspólnotę za „brak całościowej strategii Wspólnoty i fakt, że cele Wspólnotowej polityki rozwoju są zbyt liczne, za mało precyzyjne i w ogóle nieusystematyzowane”, a także mając na uwadze, że w przeszłości nie poczyniono wysiłków mających na celu zapewnienie, że pomoc Wspólnoty oraz pomoc udzielana za pośrednictwem Państw Członkowskich UE wzajemnie się uzupełniają,
- J. zwracając uwagę na fakt, że jedynie 10 % światowych środków na opiekę zdrowotną zaspokaja potrzeby 90 % światowej populacji, i że 95 % z 38 milionów ludzi chorych na AIDS żyje w krajach rozwijających się,
- K. uznając znaczenie zapobiegania, lecz również podkreślając potrzebę zaopatrzenia do końca roku 2005 3 milionów ludzi w leki antyretrowirusowe,
- L. uwzględniając, że ostatnio dokonano znaczącego postępu w zakresie zwalczania najbardziej szkodliwej spośród czterech form pasożytów malarii ludzkiej, co otworzy drogę nowym metodom leczenia,
- M. zaniepokojeni faktem, że na obszarze Afryki Subsaharyjskiej, gdzie wydatki na zdrowie i edukację zostały drastycznie zmniejszone, występują wyższe wskaźniki zachorowalności na HIV/AIDS,
- N. uwzględniając fakt, że niektóre choroby tropikalne można leczyć, lecz lekarstwa są albo zbyt drogie, albo zaprzestano ich produkcji, albo ich jakość lub skuteczność jest niewystarczająca,
- O. O dostrzegając, że w Afryce Subsaharyjskiej 57 % dorosłych z wirusem HIV stanowią kobiety i ubolewając nad istniejącymi naciskami, które podważają postępowe polityki dotyczące praw do zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, czego rezultatem jest wzrost liczby niechcianych ciąży i niebezpiecznych aborcji,
- P. mając na uwadze, że istnieją ważne powiązania pomiędzy zrównoważonym rozwojem, politykami handlu i rozwoju i wykorzeniem skrajnego ubóstwa i głodu oraz uwzględniając, że środki do życia ludzi biednych, zamieszkujących tereny wiejskie niemal w całości zależą od racjonalnego zarządzania bazą zasobów naturalnych – lasami, glebą, gruntami nieuprawianymi, zasobami morskimi, jak i zasobami wód słodkich,
- Q. Q mając na uwadze niedawną publikację alarmującego Milenijnego Sprawozdania Oceniającego Ekosystemy (Millennium Ecosystem Assessment Report), w którego wnioskach stwierdzono, że w przybliżeniu 60 % (15 z 24) zbadanych struktur ekosystemów uległo degradacji lub było użytkowane w sposób zaburzający ich równowagę, włączając w to wodę pitną, łowiska, oczyszczanie powietrza i wody oraz regulację regionalnego i lokalnego klimatu, naturalne zagrożenia i plagi, a także, że to społeczeństwa najuboższe są najbardziej dotknięte przez te zamiany w ekosystemie;
- R. uznając potencjalny wpływ „Rundy Rozwoju” z Doha i potrzebę istnienia opartych na uczciwych i sprawiedliwych zasadach systemów handlowych stworzonych dla skorygowania braków równowagi w handlu światowym, w szczególności tych, które dotyczą krajów Afryki,
- S. uznając, że w przeszłości współpraca na rzecz rozwoju była budowana głównie na strategiach sektorowych oraz że korzystne byłoby szersze zastosowanie podejścia systemowego wobec Milenijnych Celów Rozwoju, ze względu na występujące synergie,

Wtorek 12 kwiecień 2005

1. przyjmuje raport Komisji Europejskiej w sprawie Milenijnych Celów Rozwoju 2000-2004 i oczekuje na syntetyczny raport UE zawierający propozycje dalszych środków służących zapewnieniu, że pomoc Wspólnoty jest w pełni nakierowana na wdrażanie MDG;
2. podkreśla, że redukcja ubóstwa poprzez osiągnięcie MDG i Deklaracji Milenijnej musi być jednoznacznie uznana za kompleksowe ramy dla polityki rozwoju UE i że musi to znaleźć jasne odzwierciedlenie we wszystkich odnośnych politykach i projektach legislacyjnych; wyraża jednak przekonanie, że MDG nie powinny być uznane za kwestię techniczną, która zostanie rozwiązana jedynie przez zapewnienie większej ilości środków, bez zidentyfikowania i opanowania przyczyn leżących u podstaw ubóstwa;
3. żąda, że podczas gdy MDG 1- 7 mają jasno określone terminy, brakuje takiego terminu w przypadku Milenijnego Celu Rozwoju 8;
4. kładzie nacisk na związek pomiędzy MDG, krajowymi strategiami zwalczania ubóstwa, polityką makroekonomiczną, dobrym zarządzaniem wydatkami publicznymi i zharmonizowaną pomocą mającą na celu wspieranie dobrego zarządzania i właściwych polityk;
5. wyraża przekonanie, że opracowania dotyczące strategii ograniczania ubóstwa — Poverty Reduction Strategy Papers (PRSP) oraz opracowania dotyczące strategii krajowej — Country Strategy Papers (CSP) mogłyby być ważnymi narzędziami służącymi osiągnięciu MDG lecz uważa, że powinny być poddane przeglądowi w celu lepszego wsparcia MDG, i wzywa do zapisania w PRSP i CSP metody „szybkich zwycięstw”, aby stały się częścią zrównoważonego i strukturalnego podejścia; wierzy, że proces rozwoju PRSP opartego na MDG powinien być otwarty i oparty na konsultacjach, dopuszczający udział wszystkich kluczowych uczestników, tak krajowych, jak i międzynarodowych;
6. wyraża przekonanie, że krajowe i regionalne polityki rozwoju muszą być demokratycznie ustalone przez same społeczeństwa i że ich odnośne rządy powinny być przed nimi odpowiedzialne poprzez demokratyczne instytucje, a nie przez uwarunkowania podporządkowane strategicznym interesom donatorów;
7. wyraża przekonanie, że walka z ubóstwem obejmuje uznanie prawa kraju lub regionu do demokratycznego określania swoich polityk, priorytetów i strategii w celu wzmocnienia zrównoważonej produkcji żywności i rozwoju gospodarczego przez mobilizację swych zasobów naturalnych i ludzkich i miejscowego know-how;
8. kładzie nacisk na to, że wszystkie środki muszą być wykorzystywane w celu osiągnięcia MDG, co wymaga możliwie najszerszego partnerstwa odpowiednich uczestników, w szczególności z udziałem parlamentów narodowych i społeczeństwa obywatelskiego, aby zapewnić potrzebną innowacyjność, środki i możliwości;
9. jest zdania, że należy w pełni uznać prawo i obowiązek każdego państwa do zagwarantowania bezpieczeństwa żywności swojej populacji i do własnej ochrony, zgodnie z potrzebą i jeśli taka wystąpi, przed eksportem innych państw, który mógłby być temu bezpieczeństwu zagrażać;
10. uznaje, że usługi publiczne muszą być skonsolidowane i rozwinięte w celu radzenia sobie ze związanymi z ubóstwem szkodliwymi zjawiskami, takimi jak np. epidemie, analfabetyzm, braki wody pitnej czy brak dostępu do oczyszczalni ścieków;
11. wzywa do zintegrowanego podejścia — jako przeciwieństwa podejścia sektorowego — w zajmowaniu się MDG;
12. pochwała te Państwa Członkowskie, które osiągnęły lub przekroczyły poziom 0,7 % DNB, zauważając jednocześnie niepokojący trend wyznaczony przez niektórych w celu rozpoczęcia procesu zmniejszenia poziomu udzielanej pomocy, jak również pomijania wcześniej ustalonych zobowiązań;
13. podkreśla, że mimo faktu, że UE wydaje się zmierzać do osiągnięcia swego pośredniego celu wynoszącego 0,39 % DNB Oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) w 2006 r., istnieją znaczne dysproporcje w wynikach osiągniętych przez jej Państwa Członkowskie i dlatego wzywa te Państwa Członkowskie, które wciąż pozostają w tyle, do zobowiązania się do jasnego harmonogramu i terminów, aby osiągnąć cel w postaci 0,7 % przed rokiem 2015;

Wtorek 12 kwiecień 2005

14. przyjmuje z zadowoleniem już osiągnięty przez wiele z 10 nowych Państw Członkowskich UE postęp w znacznym zwiększaniu poziomów Oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA) i oczekuje kontynuacji tego trendu.
15. podkreśla, że 20 % cel na edukację podstawową oraz zdrowie powinien zostać włączony do budżetu UE oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju, poszerzając istniejący 35 % cel na podstawowe usługi socjalne.
16. wspiera propozycję regularnych ocen postępów zmierzających do osiągnięcia celów ODA, które mają zostać wyznaczone na Radzie UE ds. Ekonomicznych i Finansowych (ECOFIN) oraz Radzie UE ds. Ogólnych i Stosunków Zewnętrznych (GAERC), jednocześnie wzywając Państwa Członkowskie do ustanowienia corocznych celów w zakresie łącznej pomocy i pomocy na rzecz Najślabiej Rozwiniętych Państw;
17. zaleca Komisji zbadanie realizowanych przez nią przydziałów środków na rozwój i do zobowiązania się do znaczącego zwiększenia wydatków na rozwój przez czas trwania następczej perspektywy finansowej;
18. apeluje do UE o podjęcie konkretnych działań przeciwko ubóstwu przez przyjęcie spójnej strategii opartej na polityce handlowej, współpracy na rzecz rozwoju oraz wspólnej polityce rolnej, w celu uniknięcia wywierania bezpośredniego lub pośredniego niekorzystnego wpływu na gospodarki krajów rozwijających się;
19. zaleca Komisji zbadanie nowatorskich źródeł finansowania i ocenę wszelkich sugestii, które zostały przedłożone jako alternatywne sposoby zapewniania środków dla programów rozwoju poza zobowiązaniem przekazywania 0,7 % DNB na rzecz ODA;
20. wzywa do umorzenia długów poprzez stopniowe anulowanie długów poważnie zadłużonych państw, w szczególności Najślabiej Rozwiniętych Państw, co dotyczyć ma państw, których władze przestrzegają praw człowieka, zasady dobrego zarządzania i za priorytet uznają walkę z ubóstwem;
21. wzywa, aby cele umorzenia długu były związane nie tylko ze wskaźnikami odzwierciedlającymi poziom długu do eksportu, ale również z potrzebami wynikającymi z MDG;
22. nalega, by UE zapewniła odpowiednie międzynarodowe finansowanie badań naukowych w zakresie chorób dotykających obywateli krajów rozwijających się, na które przeznaczane są obecnie niewystarczające środki;
23. zachęca Komisję oraz Państwa Członkowskie do wzmocnienia stosunków partnerskich z krajami rozwijającymi się, w sposób sprzyjający przewidywalności, obustronnej odpowiedzialności i wzajemnym zobowiązaniom;
24. głęboko wierzy, że przez wspólne zmierzenie się z problemem korupcji i nielegalnych praktyk finansowych w krajach rozwijających się, kraje AKP i UE są gotowe do podjęcia znaczącego wysiłku w walce z ubóstwem, przestępczością i terroryzmem, a jednocześnie do tworzenia politycznej stabilności i promowania rozwoju społeczno-gospodarczego;
25. podkreśla znaczenie komputeryzacji zarządzania finansami publicznymi, w szerszych ramach elektronicznej administracji (e-government), w celu skuteczniejszego stawienia czoła nieefektywnej biurokracji i uniknięcia braku przejrzystości;
26. zaleca Komisji znaczące wzmocnienie wysiłków mających na celu zapewnienie większej kompletności działań w zakresie współpracy na rzecz rozwoju Państw Członkowskich z działaniami Komisji, w oparciu o przewagę komparatywną każdego z donatorów;
27. przyjmuje inicjatywy, takie jak „EU Donor Atlas”, które zmierzają do koordynacji pomocy rozwojowej wśród Państw Członkowskich i zachęca Komisję do uzupełnienia i dopracowania tego instrumentu, aby mógł być stosowany do identyfikacji obszarów, gdzie najszybciej może być dokonany postęp w zakresie harmonizacji;
28. w tym względzie, wzywa o podjęcie szczegółowych zobowiązań i terminarzy harmonizacji oraz wzywa do rozwijania wskaźników i wzorców monitorujących zaangażowanie wszystkich partnerów na poziomie krajowym;

Wtorek 12 kwiecień 2005

29. kładzie nacisk na możliwości, które daje rewolucja w technologii informatycznej i telekomunikacyjnej (ICT), w działaniach w zakresie kwestii związanych z ubóstwem, takich jak ITC dla edukacji, ITC dla ulepszonej opieki zdrowotnej, ITC dla dobrego zarządzania, itp.;
30. kładzie nacisk na znaczenie dostępu ludzi biednych do nowoczesnych usług w zakresie energetyki; jednocześnie uważa, że kraje rozwijające się nie muszą powtarzać błędów krajów uprzemysłowionych, zatem należy udzielić szczególnego wsparcia inwestycjom w czyste i efektywne technologie energetyczne;
31. wzywa Komisję do zwiększenia funduszy i ustanowienia globalnego planu rozwoju edukacji i informacji dotyczących MDG;
32. zaleca wszystkim Państwom Członkowskim Unii Europejskiej pełną implementację zawartych w Deklaracji Rzymskiej w sprawie harmonizacji z dnia 25 lutego 2003 r. zobowiązań do ulepszenia przekazywania pomocy i zasadniczego zjednoczenia pomocy;
33. zaleca Komisji zapewnienie, że UE znajduje się na czele wysiłków zmierzających do zapewnienia bezpłatnej i obowiązkowej podstawowej edukacji i nalega, aby było to połączone z uzyskaniem znacznych nowych środków i lepiej ukierunkowanym wydatkowaniem środków istniejących;
34. uważa, że nierealne jest osiągnięcie MDG polegających na obniżeniu o połowę wskaźników ubóstwa i głodu do roku 2015, zapewnieniu bezpłatnej edukacji dla wszystkich i ulepszeniu dostępu do opieki zdrowotnej w sytuacji, gdy kraje rozwijające się wydają cztery razy więcej na spłatę długów, niż na podstawowe usługi społeczne;
35. nalega, aby ze względu na to, że podstawowym wyzwaniem, z którym musi zmierzyć się Inicjatywa szybkiej ścieżki edukacyjnej Banku Światowego (FTI), jest brak zewnętrznego finansowania, Komisja powinna poszukiwać dodatkowego zasilania z budżetu przeznaczonego na edukację oraz na FTI;
36. kładzie nacisk na kwestię zwracania szczególnej uwagi na edukację dziewcząt, ponieważ te z nich, które są wykształcone posiadają mniejsze i zdrowsze rodziny, co sprzyja zwiększeniu produktywności i redukcji ubóstwa;
37. apeluje o skoncentrowanie szczególnej uwagi na sierotach i dzieciach podlegających wykluczeniu społecznemu, które szczególnie dotkliwie odczuwają konsekwencje niewystarczającego dostępu do edukacji;
38. zaleca Komisji zbadanie, w jaki sposób można szybko dokonać pozytywnego wkładu, polegającego na przygotowaniu pakietu obejmującego zapewnienie moskitier antymalarycznych, szczepień ochronnych za pośrednictwem Globalnego Sojuszu na Rzecz Szczepionek i Szczepień (GAVI), a także, nie tylko jako środek służący walce przeciwko HIV/AIDS, zaopatrzenie w prezerwatywy; Państwa Członkowskie UE mogłyby współpracować w tym przedsięwzięciu na poziomie krajowym; podkreśla, że tego rodzaju działania powinny mieć swoje podstawy w długoterminowej strategii, aby mogły stać się częścią zrównoważonego podejścia;
39. apeluje do Komisji o objęcie przywództwa w walce przeciwko malarii, do połączenia zasobów i do wprowadzenia właściwych i kompleksowych środków kontroli i zwalczania tych pandemii w długim terminie, kładąc szczególny nacisk na zapobieganie im;
40. wzywa, w szczególności, do zwiększenia badań w sektorze publicznym i mobilizacji inwestycji sektora prywatnego w celu przyspieszenia badań nad szczepionkami;
41. kładzie nacisk na to, że dostępność i przystępność cenowa usług podstawowej opieki zdrowotnej stanowi warunek konieczny udanego wdrożenia jakichkolwiek polityk zdrowotnych w krajach rozwijających się;
42. wspiera porozumienie Komisji w sprawie potrzeby dostępnych i cenowo przystępnych lekarstw i podkreśla potrzebę ostrożnego nadzoru nad wdrożeniem TRIPS;
43. wzywa do finansowania walki z nagłymi zagrożeniami zdrowia w krajach rozwijających się oraz do uczynienia ze zdrowia priorytetu przez rządy państw;

Wtorek 12 kwiecień 2005

44. wskazuje, że dostęp do wody pitnej i zrównoważona dieta ma szczególne znaczenie dla zdrowia publicznego; twierdzi zatem, że dostęp do wody pitnej jest niezbędny dla zwalczania ubóstwa i chorób wynikających z braku wody pitnej;
45. wzywa kraje rozwijające się do odtworzenia usług publicznych i systemów podstawowej opieki zdrowotnej i wierzy, że pomoc europejska musi służyć przede wszystkim wspieraniu miejscowych wysiłków krajów rozwijających się, mających na celu wzmocnienie możliwości ludzkich, instytucjonalnych oraz infrastrukturalnych;
46. wzywa do znaczącego zwiększenia liczby pracowników opieki zdrowotnej, gdyż więcej ich odchodzi z zawodu, niż jest kształconych;
47. wzywa do zwiększenia wkładu UE do Światowego Funduszu Zdrowia, gdyż fundusze jak dotąd przyznane na rok 2005 stanowią zaledwie 1/4 potrzebnej kwoty oraz wzywa UE i inne podmioty do unikania dublowania wysiłków i promowania krajowych polityk dotyczących HIV/AIDS, gruźlicy oraz malarii;
48. zaleca UE kontynuację upowszechniania prawa do zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego przez utrzymywanie poziomów finansowania szerokiego zakresu usług związanych z zapewnieniem prawa do zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego, w tym planowania rodziny, leczenia chorób przenoszonych drogą płciową oraz usług bezpiecznej aborcji tam, gdzie jest ona zgodna z prawem;
49. wzywa do objęcia MDG 5 kwestii zapewnienia powszechnego dostępu do usług związanych z zapewnieniem prawa do zdrowia reprodukcyjnego i seksualnego do roku 2015, wraz z odpowiednimi wskaźnikami, zapewniając takie samo lub szybsze tempo postępu wśród ludzi biednych i innych zmarginalizowanych lub bezbronnych grup; wzywa również do właściwego identyfikowania odpowiednich wskaźników w ramach pozostałych siedmiu MDG;
50. kładzie nacisk na potrzebę opartego na prawach dziecka podejścia do problemów dzieci we wszystkich dokonywanych przez Komisję działaniach programowania i oceny oraz podkreśla, że skoro prawa dzieci należą do zagadnień horyzontalnych, powinny być one systematycznie utrzymywane we wszystkich instrumentach i w programowaniu;
51. wierzy, że priorytety charakterystyczne dla kwestii płci muszą ponownie stać się przedmiotem zainteresowania polityki Wspólnoty rzecz rozwoju, jako podstawowe prawa i część kryteriów dobrego zarządzania stosowanych na mocy Porozumienia z Cotonou i wszelkich innych porozumień;
52. twierdzi, że należy skończyć z marginalizacją kobiet, umożliwiając im odgrywanie centralnej roli w projektowaniu i monitorowaniu strategii zwalczania ubóstwa opartych na MDG i innych niezwykle ważnych reform ogólnych, w szczególności w odniesieniu do władz regionalnych i lokalnych;
53. przyjmuje i wspiera wyrażony przez Komisję zamiar wzmocnienia stosunków z Afryką przez bliską współpracę z organizacją Nowe Partnerstwo dla Rozwoju Afryki (NEPAD), Unią Afrykańską oraz zgłaszanymi ostatnio inicjatywami, takimi jak Komisja dla Afryki;
54. stale wskazuje na określoną w artykule 178 Traktatu WE potrzebę rozważenia, jeśli to konieczne za pomocą badań wpływu, czy jej polityka rozwoju nie jest podważana przez działania w ramach innych polityk;
55. domaga się przeprowadzenia pełnej oceny wpływu obecnej polityki liberalizacji handlu na kwestie głodu i ubóstwa w krajach rozwijających się i apeluje, by wyniki tej oceny zostały wykorzystane do ustanowienia jasnych wytycznych dla współpracy na rzecz rozwoju;
56. nalega, by poświęcono adekwatną uwagę ochronie środowiska na poziomie krajowym, aby przyczynić się do osiągnięcia MDG 7, przez wyraźne włączenie kwestii ochrony środowiska i zrównoważonego rozwoju do regionalnych i krajowych dokumentów strategicznych;
57. kładzie nacisk na to, że wsparcie dla ochrony i regeneracji systemów podtrzymywania życia, takich jak żyzne gleby, lasy i zasoby morskie, jak również właściwe zarządzanie zasobami słodkiej wody stanowią niezbędny składnik programów redukcji ubóstwa i że interwencjom tego rodzaju należy przyznać priorytet w działaniach UE w zakresie współpracy na rzecz rozwoju;

Wtorek 12 kwiecień 2005

58. w pełni popiera wnioski zawarte w Milenijnym Sprawozdaniu Oceniającym Ekosystemy, w świetle których nieustanne niszczenie ekosystemów na świecie będzie stanowiło przeszkodę w osiągnięciu MDG; przyznaje również, że istotne zmiany polityczne i instytucjonalne są niezbędne, by odwrócić daleko posuniętą degradację i nalega, by Komisja wcieliła szczegółowe zalecenia wspomnianego Sprawozdania do swojego sprawozdania podsumowującego i przyszłych planów pracy;
59. zwraca się do Rady o wezwanie Rady Zarządzającej Programu Środowiskowego Organizacji Narodów Zjednoczonych (UNEP) do zapewnienia, że odbywający się we wrześniu 2005 r. szczyt w sprawie przeglądu MDG rozpocznie kompleksowy przegląd społecznych i środowiskowych konsekwencji strategii liberalizacji handlu wdrożonych do tego momentu, w celu zapewnienia, że wspierają one walkę w ubóstwem w możliwie najskuteczniejszy sposób;
60. przypomina, że handel prowadzony na uczciwych zasadach, choć nie jest idealnym lekarstwem na ubóstwo na świecie, może w pozytywny sposób przyczynić się do osiągnięcia MDG poprzez wpływ na rozwój gospodarczy;
61. przyjmuje do wiadomości ostatnie badania przeprowadzone przez Konferencję Narodów Zjednoczonych ds. Handlu i Rozwoju (UNCTAD) i inne instytucje, które pokazują, że szeroko zakrojona liberalizacja handlu w Najslabiej Rozwiniętych Państwach przełożyła się w zbyt małym stopniu na zrównoważone i znaczące zmniejszenie ubóstwa i przyczyniła się do spadku wartości towarów eksportowanych w stosunku do importowanych („terms of trade”) w państwach rozwijających się, szczególnie w państwach afrykańskich;
62. wzywa Komisję do dostosowania w możliwie najszerszym zakresie swoich strategii współpracy i handlu w celu udzielenia pomocy rządów krajów rozwijających się w ciągłym świadczeniu i rozwijaniu usług publicznych, w szczególności tych usług, które gwarantują dostęp całości populacji do wody pitnej, usług zdrowotnych, edukacji, transportu i energii;
63. ponownie wskazuje, w odniesieniu do dyskusji w sprawie skutków liberalizacji w sektorze wodnym, że usługi związane z wodą powinny z zasady podlegać pełnej kontroli i odpowiedzialności publicznej, pozostawiając zapewnienie przestrzegania tej zasady władzom krajowym, regionalnym i lokalnym; wzywa również Komisję do zgodzenia się z tą opinią;
64. ponownie potwierdza, zgodnie ze swoją rezolucją z dnia 11 marca 2004 r.⁽¹⁾ w sprawie strategii rynku wewnętrznego, że woda stanowi wspólne dobro ludzkości, i że dostęp do niej, zwłaszcza dla najuboższych populacji półkuli południowej, jest podstawowym, zasługującym na promowanie i ochronę prawem człowieka;
65. wyraża żal, że nie istnieje harmonogram odnośnie do eliminacji rolnych subsydiów eksportowych; uważa zatem, że Parlament Europejski powinien naciskać na sporządzenie takiego harmonogramu;
66. wzywa liderów UE oraz innych państw uprzemysłowionych do podjęcia konkretnych działań w celu osiągnięcia MDG poprzez eliminację subsydiów eksportowych, które osłabiają miejscową produkcję żywności i rozwój gospodarczy;
67. wzywa Komisję do zwiększenia znaczenia rozwoju w obecnych negocjacjach WTO poprzez skoncentrowanie się na bezpieczeństwie żywności i zatrudnieniu w rolnictwie, które są należą do najskuteczniejszych środków likwidacji ubóstwa, między innymi poprzez wprowadzenie „Elementu rozwojowego” do Porozumienia z WTO w sprawie rolnictwa w celu umożliwienia uboższym krajom łatwiejszego rozwiązywania problemów związanych z bezpieczeństwem żywności oraz zachowania dochodów z pracy na roli, jak również poprzez całkowitą likwidację dopłat do eksportu rolnego UE;
68. przyjmuje z zadowoleniem uznanie przez UE potrzeby specjalnego i zróżnicowanego traktowania, uwzględniając zainteresowanie krajów rozwijających się, w zakresie wpływu liberalizacji handlu i wzajemności;
69. wzywa Komisję do promowania pilnej reformy WTO w celu umieszczenia zagadnień równowagi i walki z ubóstwem na znaczącym miejscu w programie negocjacji handlowych oraz wzmocnienia rzeczywistego specjalnego i zróżnicowanego traktowania (S&D);
70. zwraca się do Komisji o włączenie do działań priorytetowych sprawozdania zbiorczego MDG działań UE mających na celu ustabilizowanie cen towarów, włączając w to przegląd międzynarodowych mechanizmów zarządzania podażą, wsparcie dla propozycji włączenia cen towarów do obecnej rundy negocjacji WTO, jak również udział w finansowaniu Grupy Zadaniowej ds. Towarów zaproponowanej przez UNCTAD;

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 28.4.2004, str. 857.

Wtorek 12 kwiecień 2005

71. przypomina, że na końcowym etapie negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym (EPA), żaden z krajów AKP nie powinien znaleźć się w swoich stosunkach handlowych w mniej korzystnej sytuacji po 2007 roku, niż na mocy bieżących porozumień, i że nie istnieje żadna uprzednia gwarancja ani zobowiązanie, że kraje te przystąpią do jakiegokolwiek umowy o partnerstwie gospodarczym z końcem 2007 roku;
72. w kwestii negocjacji w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym z partnerami z AKP wzywa Komisję do zapewnienia, że będą one stanowić instrumenty rozwoju AKP oraz likwidacji ubóstwa, między innymi poprzez kontynuację braku wzajemności w dostępie do rynku w celu zapewnienia uczciwego miejsca dla partnerów AKP w handlu światowym, koncentrację na ograniczeniach podaży, zabezpieczeniach dla produktów wrażliwych oraz wzmocnieniu istniejących krajowych wysiłków integracyjnych, jak również do podjęcia inicjatywy o przeglądzie art. 24 porozumienia GATT;
73. zaleca pełne wzięcie pod uwagę faktu, że kraje AKP są często w znaczącym stopniu zależne od surowców, które są szczególnie narażone na fluktuacje cen i wzrost taryf oraz kładzie nacisk na znaczenie dywersyfikacji, rozwoju przemysłu przetwórczego i MŚP w tych krajach;
74. apeluje do Komisji o wsparcie, w okresie przejściowym, zasady braku wzajemności w handlu, na której muszą się opierać stosunki pomiędzy krajami rozwijającymi się i krajami uprzemysłowionymi, oraz o zajęcie elastycznego stanowiska wobec krajów AKP w czasie negocjowania umowy o partnerstwie gospodarczym, przy uwzględnieniu ich poziomu rozwoju, względnie niewielkiego rozmiaru ich gospodarek oraz ich potrzeb finansowych, rozwojowych i handlowych, a także w celu zapewnienia, że w rzeczywistości umowy o partnerstwie gospodarczym staną się instrumentem trwałego rozwoju w krajach AKP;
75. apeluje do Komisji o sporządzenie sensownych alternatyw wobec umowy o partnerstwie gospodarczym, takich jak rozszerzenie inicjatywy „Wszystko oprócz broni” (EBA) na wszystkie kraje niebędące krajami najsłabiej rozwiniętymi lub poprawienie propozycji UE w zakresie ogólnego systemu preferencji taryfowych dla tych krajów AKP, które mogą nie wyrazić woli przystąpienia do umowy o partnerstwie gospodarczym;
76. kładzie nacisk na znaczenie tworzenia możliwości dla handlu i potrzebę zapewnienia dodatkowych środków pochodzących z UE niezbędnych dla wzmocnienia zdolności krajów AKP do określania potrzeb i strategii, do negocjowania i do wspierania integracji regionalnej oraz na pomoc w tym procesie, a w szczególności w zakresie dywersyfikacji i wspierania integracji regionalnej i przygotowania do liberalizacji poprzez zwiększenie produkcji, zdolności podażowej i handlowej oraz zrównoważenie kosztów dostosowań, jak również zwiększenie ich zdolności do przyciągania inwestycji;
77. kładzie nacisk na fakt, że tworzenie możliwości dla rynków lokalnych i handlu jest co najmniej tak samo ważne, jak dostęp do rynku, a także na potrzebę finansowania, które w tym zakresie ma zostać umożliwione. Finansowanie to ma również być przeznaczone na potrzeby dywersyfikacji i wsparcia, w szczególności w odniesieniu do bananów, ryżu i cukru;
78. podkreśla, że Komisja powinna podjąć wcześniej środki mające na celu wdrożenie decyzji WTO z dn. 30 sierpnia 2003 w sprawie wdrożenia ust. 6 deklaracji z Doha dotyczącej porozumienia TRIPS i ochrony zdrowia publicznego i wzywa Komisję do skłonienia Państw Członkowskich, aby możliwie jak najszybciej wdrożyły w pełni nowe przepisy;
79. podkreśla, że Rada powinna przyspieszyć proces podejmowania decyzji w odniesieniu do reformy strategii handlowych UE dotyczących produktów wrażliwych;
80. wzywa Komisję do zwiększenia pomocy związanej z handlem i wsparcia możliwości budowlanych, co stanowi podstawową kwestię jeśli najuboższe państwa mają być w stanie stawić czoła zwiększonej konkurencji wynikającej z liberalizacji rynku.
81. wzywa do przeglądu statutu i mandatu Europejskiego Banku Inwestycyjnego, co pozwoliłoby uwzględnić istnienie wyspecjalizowanego oddziału działającego na podstawie specjalnie stworzonego mandatu;
82. wierzy, że Milenijne Cele Rozwoju nie będą osiągnięte bez spójnej polityki korzystnej dla kobiet, dzieci, ludzi w podeszłym wieku oraz niepełnosprawnych;
83. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom Państw Członkowskich oraz krajom mającym przystąpić do UE, Unii Międzyparlamentarnej, Organizacji Narodów Zjednoczonych i Komitetowi Pomocy Rozwojowej OECD.